

ROBIN O'WRIGHTLY

Tripiconi SZTORI

AZ AMULETT REJTÉLYE

1. Matteo

– A nevem Matteo, Matteo Ponti. Egy hónap, egy hét és öt nap múlva tizenkét éves leszek. Egy hót unalmas szigeten lakom. Ja, és koronaherceg vagyok... Ez még hót unalmasabb, mint a sziget! El akarok menekülni innen, mielőtt megesz a penész! Aki ezt a felvételt megtalálja, könyörgöm, jöjjön el és mentsen meg! S.O.S.! S.O.S.!

Az utolsó mondatokat már csak suttogta a diktafonba, utána pedig egy régi szalag gyors csévéléshangja hallatszott, ahogy visszatekert az elejére. A gombot megnyomva visszajátszotta a vékonyabb, vicces hangon felmondott szöveget, és sebtiben kikapcsolta a szerkentyűt, majd bedugta a párnája alá.

– Hát te itt vagy? Gyere már ebédelni!

Ijedten fordult az ismerős hang irányába: a húga volt az, Daniella.

**Ez a részlet a regény hivatalos beleolvasója,
csak a szerző írásos engedélyével osztható tovább!**

De mire odanézett, a lány már eltűnt, csak a felszólítás ereje maradt meg utána a fiú gondolataiban. „Kis pukkancs.”

Szerette ezeket a személyzet nélküli időszakokat, amikor úgy élhetett a családjával, mint ahogyan ő elképzelte az egyszerű közemberek életét. Nem volt se szobalány, se komornyik, se hordár, csak egy szakácsnő a csendes palotában és egy lovász az udvari istállóban. Így maguknak kellett bevetni reggel az ágyat, kitakarítani a szobájukban vagy kihordani a szemetet, étkezés után elmosogatni, mosás után kitegetni. Szegény volt a hercegség, mint a templom egere – helyén a falban a lyuk. Csak őszől tavaszig alkalmaztak személyzetet, mikor Matteo és Daniella tanult, a hercegi szülők pedig dolgozni jártak – mint a köznép. Matteo nem tudta, hogy

ezt a helyzetet a felnőttek szereték-e, ha egyszer neki nem tetszett – de legalább a nyári szünetre visszakaphatta kedvelt életterét.

Idén nyáron ez az élettér kezdett egyre unalmasabbá válni a számára – amellyel leginkább ilyen végtelenül szürke szombatokon nem tudott mit kezdeni, mint ez a mostani. Az egész unatkozás még aznap délelőtt elkezdődött, és úgy tűnt, nem akart vége szakadni. Ilyen esetekben „retrónapot” tartott: elővette régi, kopott diktafonját, amellyel különböző komolyságú szövegeket vett fel. Néha vicces rádióműsorokat rögtönzött, máskor örökzöldeket énekelt direkt a hetvenes évekből, és nagyon ritkán – mint most is, amikor elfogta a kétségbeesés – hajótöröttek vagy repülőgép-szerencsétlenség túlélői szerepébe bújva segítségért könyörgött. A palotát, ahol élt, az Unalom

Szigetének hívta, és ő volt rajta Robinson Crusoe...

Tény, hogy szerette túldramatizálni a dolgokat, de csak szigorúan magának játszotta el ezt. A külvilág nem sokat láthatott a szenvedéséből, és másoknak sem beszélt róla. Titkon persze remélte, hogy valaha, valahogyan elküldheti hangüzenetét a nagy óceánon át, ha valahol, valamikor ez elérhetné a túlpartot, ha megtalálná bárki is ezen a földkerekségen, és ha meg is hallgatná – ez a sok ha! –, akkor...

Még utoljára előkapta az elbújtatott felvevőt, és gyorsan rámondta a szalagra:

– Én lennék a világon a legboldogabb srác!

– Matteo!!! – harsant fel a hosszú folyosó legvégéről az ellentmondást nem tűrő testvéri hang. Nincs mese, ha menni kell, hát menni kell, így

a hangfelvevő a párna alatt landolt – volna, ha a sietség nem kényszeríti az ágy alá, de akkorra Matteo már kifelé tartott a szobából, így ezt nem vette észre.

– Megyek már, ne ordíts, mint egy szabadnapos vasárnapi szamár, pláne, hogy szombat van!

„És megjött Péntek” – jutott eszébe az irodalmi hasonlat, de a hét napjainak további visszapörgetésében csütörtököt mondott.

Viszont tényleg hétvége volt; ebédidő és a polgárokként viselkedő hercegi család várta őt. Ahogy Matteo belépett a széles étkezőterembe, minden szempár rá szegeződött, némelyikük kérdően, mások durcásan, merthogy amíg mindenki helyet nem foglalt a teremben, nem kezdhetett el enni senki. A személyzet talán hiányozhatott, a családi illemszabály viszont maradt.

– Muszáj neked mindig késned, Matteo?! – csattant fel húga szinte azonnal, amint belépett a bátyja, és kész lett volna pörölni is vele, ha édesanyja, Beatrice hercegnő rá nem szól:

– Daniella, kérlek!

Elcsendesült a kislány, de mire Matteo fellelegezhetett volna, anyjától kapta meg a kérdést:

– Miért nem tudsz időben ideérni, mint a többiek? Gyorsan ülj le, mielőtt itt éhen halnak a fiatalok!

A tányérok és poharak önkiszolgáló módban teltek meg, ki-ki magának szedett az ételekből. Az anyahercegné, a hercegnők és a kishercegnők felváltva adogatták a tálakat, tálkákat egymásnak és a hercegeknek. Hamarosan elégedett csend borult a családra: máris lehetett enni.

– Ki mond asztali áldást? – hallotta apja, Silvio herceg hangját az asztal végéből.

A kisherceg megrökönyödött, mert nem szoktak asztali áldást mondani, legalábbis időtlen idők óta nem hangzott el Isten neve a falak között.

– Ünnepe van? – bújt ki a száján az őszinteség, amelyet általában szemtelen jelzővel illetnek a felnőttek.

A hosszúkás, ovális ebédlőasztalt körbe ülő családtagjai pillantásaiból ítélve, jobbnak látta, ha nekiáll imádkozni – no, nem az életéért, csak az ételéért.

– Nem vagy vicces! – suttogta bele fülébe a húga az áment követően.

Az unokatestvérei amúgy jót nevettek a fiú beszólásán, igaz, csak utólag, amikor már nem nézte őket árgus szemekkel egy felnőtt sem.

A nyugodt, szombati ebédet csöndben költötték el, ám Matteót ez már nem zavarta, inkább megfontoltan és jóízűen evett, miközben azon gondolkodott, mivel dobhatná

fel az előtte álló, rémesen egyhangú délutánt. Voltak tippjei, mivel nagyon jó fantáziával rendelkezett, de még csak elképzelni sem tudta volna azt, ami végül bekövetkezett, és amely gyökeresen megváltoztatta a nyári szünidejét, sőt, még az életét is ...

2. Daniella

– Mi bánt, kicsim? – simogatta meg Daniella rakoncátlan fürtjeit édesanyja.

Kiürült az ebédlő, leszedték a terítéket és elmosogattak maguk után, majd mindenki a dolgára igyekezett. Csak egy vérig sértett kislány üldögélt az üres asztal fölött. Mikor véget ért az ebéd, ő is segített leszedni a mosatlan edényeket, de aztán kivonta magát a munka alól. Beatrice hercegnő melléült, hogy vigasztalja

kicsit, mert látta, hogy a kishercegnő szótlan lett és szomorú.

– Olyan igazságtalan, hogy mindig Matteo pártját fogjátok! Bezzeg, ha én csinállok valamit, mindjárt összeszidtok! – durcáskodott a kislány.

– Jaj, ne butáskodj, hiszen most pont őt vontam kérdőre a késés miatt, mert tudtam, hogy te például már nagyon éhes voltál – karolta át az anyuka a vállát és magához húzta.

– De nem hiszem, hogy ez bánt igazán, mert olyan jól megvagytok, sokat játszotok együtt, most inkább valami más van a háttérben... Jól érzem?

Beatrice finoman megpöccintette Daniella orrát, amolyan kedvesen-viccesen, ahogy csak az anyukák tudják a lányakkal játszani ezt, hogy jobb kedvre derüljön, de most nem ért célt: Daniella morcosan összehúzott szemöldökkel és szájjal keresztbe

csapta a karjait, majd hirtelen elfordult anyjától úgy, hogy belecsikordult a nagy ebédlőszék is, amin ült.

– Jaj, Anyu, tudod, hogy unatkozom! U-nat-ko-zom!

Az utolsó mondatát visszhangozta a folyosó is, amelyre az ebédlő nyílt. Valahol a nyitott ablakon át hallatszott, ahogy a közeli fák ágairól felrebbentek a verebek. A kisasszony pedig a székről pattant föl. A hercegnő-anyja felsóhajtott, ahogy ismét csak az anyák tudnak, olyan mélyről, szívszaggatóan, de a kislány nem akarta meghallani.

Daniella az egész nyarat annak akarta szentelni, hogy kimegy a tengerpartra izgalmas köveket és kagylókat gyűjteni, kiállítást rendez belőlük, naplót ír róluk, esetleg ékszereket készít magának és a barátnőinek... Vagy éppen végiglovagolja a sziget partját Tömzsin, a legkedvesebb

lován. Esetleg áteveznek a helyi cserkészekkel a buckákra, ahol még sosem járt ezelőtt, de már nagyon szeretett volna menni... Így nevezte a három fő szigetcsoportból álló hercegség további, kicsi mellékszigeteit. Ehelyett a hercegi kert végébe sem jutott ki, sem ő, sem Matteo, mert hol be kellett vásárolni, hol meg ki kellett takarítani, mosni, teregetni, vasalni, varrni, pakolni... Jaj! A temérdek házimunka – hiszen ezen a nyáron sem volt személyzet, aki megcsinálja, így nekik kellett, a kicsiknek és a nagyoknak. Félreértés ne essék, nem a gyerekek végezték a munka legjavát, de bőven elkélt a segítség a felnőtteknek és a nagyobbaknak – akik a fele nyarat nem is töltötték ott –, hiszen a palota nagy, a szobája számos és a tennivaló is sok volt.

Daniella szorgos lánykának bizonyult, hercegnő léte, s bár

pukkancsnak tűnt, valójában mégsem volt az. Ez a nyár tehetett róla, hogy így kihozta a sodrából. Mintha nem ért volna véget az iskola, hanem háztartástan-gyakorlat lenne, csak most az undok Marie néni nélkül, legalább ennyi előnye van... De mégis... Hol a pihentető, sulimentes, élménydús nyár? Hol vannak az együtt töltött, vakációs napok? A fenséges és boldog, de pihenő szülei, családtagjai? Megannyi kérdés kínozza ezt a csöpp kis lánykát, és bosszantotta, hergelte belül, egészen addig, amíg ki nem durrant ez a lélek-lufi.

– Milyen hercegség vagyunk mi?! – fakadt ki belőle kilenc évesnek teljes felháborodása. – Nekünk inasok százait kellene dolgoztatnunk, bálokat kellene tartanunk, királyfiakat ...ééés lányokat kellene meghívunk, és egyáltalán...! Nem Hamupipőke vagyok, hanem

Danie-he-he-hella-a-a-a! – fakadt sírva szegény a szónoklata végén.

Beatrice nem tehetett mást, mint átölelte és megpuszilta őt.

– Igazad van, drágám. Nektek kapcsolódás kell, nem ez a bolondokháza – és megint felsóhajtott.

Kislánya félig értetlen, ám annál hálásabb, könnyes szemekkel nézett fel rá. Édesanyja a cseppeket letörölte ujjjaival.

– Hanagyleszel, majd megérted... A legjobbat akarjuk ezzel nektek és a hercegségnek... Fenn kell tartani ezt a kis szigetországot, hogy majd ti is megoszthassátok a leendő gyerekeitekkel és azok gyerekeivel. Én hiszek benne, hogy így lesz. De addig muszáj segítenünk egymásnak! Tudod, amikor Hamupipőke végül férjhez ment, neki is ez lett a dolga: irányítani kellett a palotát és a birodalmat.

– Nem a herceg csinálta ezeket? – pislogott rá bizonytalanul a kislány.

– Hááát, talán, de szerintem együtt vezették az országot. Így igazságos, nem? Mi is ezt tesszük Larissa tantéddal, megosztjuk a munkát. Mert szeretünk titeket, és a szigetünk lakóit is életben akarjuk tartani. Így vagyunk egy kerek egész állam. Szeretném, ha egy napon ezt mondhatnátok ti is Matteóval, mert akkor ez azt jelenti, megvan még az országunk.

Daniella egy valódi hercegkisasszony komolyságával nézett bele anyja szemébe:

– Ha rajtam múlik, édesanyám, akkor Tripicon virágozni fog!

– Tudom, hogy a tengerpartot hiányolod... – simogatta meg okos lányát a hercegnő. – Most, hogy már minden kuzin itthon van, mit szólnál hozzá, ha délután mind

lemennénk a tengerparthoz? Van hozzá kedved?

Ettől hirtelen felvidult a kislány, és örömmel teli hangon felrikkantott:

– Igen! – majd dalra fakadt és vicces táncra is perdült: – Irány a tengerpa-a-art, irány a tengerpa-a-art, kavicsok és kagylócskák, jövő-ö-ök!

Azzal kitáncolt az ajtón, de előtte azért nem felejtett el egy nagy cuppánós puszit nyomni Beatrice hercegnő arcára. Ő is nevetett, de Daniella érezte, hogy az anyja arca nedves volt a szeme körül...

3. Beatrice és Silvio

– Szegény gyerekeink, az ország nevében teljesen kizsigereljük őket – állt meg az ablaknál az asszony, miközben Silvio herceg átölelte a vállát, amíg a kertben a locsolócsővel ugráló és nevető kishercegeket

és királylányokat nézték. – Tényleg nem nyár ez így. Augusztus közepe van, te jó Isten, és még a tengerpartig sem mentünk le, mert fontosabb a palota és a szigetország fenntartása... Milyen anya vagyok én, Silvio?!

– A legcsodálatosabb – felelte az, de nem ölelhette tovább, mert Beatrice kilépett az ablak mellől és válasz nélkül hagyta őt. Tudta, hogy ezt a döntését meg fogja bánni, de úgy érezte, nem tehetett mást, dúlt benne a kétségbeesés. Azokat a könyveket még egyszer nem akarja látni a kislánya szemében...

Visszament a belépőterembe, ahol már előkészítették a tengerparti délutánhoz szükséges kellékeket: napozóágyakat, takarókat, napernyőt, hűtőládákat és piknikkosarakat. Igazából már reggel óta készülődtek „szabadságot kivenni” a mindennapok gályarabságából.

– Ne haragudj, olyan feszült vagyok. Valahogy nem akar összejönni semmi ezzel az egészségkommunikációs fejlesztéssel... – fordult oda férjéhez bocsánatkérően, mikor az is utána odaért és megfogta a kezét. – Hiába tettünk ki ingyenes információs pontokat városszerte, hogy az emberek munkát és kapcsolatokat találjanak a szigeten belül. Egyszerűen hiányzik az érdeklődés...

– De ez nem is a te feladatod – mondta neki kedvesen Silvio, hogy megnyugtassa a feldúlt hercegnőt. – Ez Larissa dolga, ő a kormányzó...

– Matteo 16. születésnapjáig, igen, de a Ponti család nem így működik, ezt te is nagyon jól tudod! – csattant fel Beatrice, majd elengedte a herceg kezét és ellentmondást nem tűrve babrálni kezdett a csomagok között. Minden rendben összekötve, becsukva, takarók száma és a többi, és a többi.

Silvio Moreni, aki alsóbb rangú hercegként benősült a Ponti-házba, tudta jól, hogy így családnevét elveszítve, gyermekei az apósa nevét kapják. De ő nem bánta ezt, hiszen elvehette volna, mondjuk, bármelyik európai hercegnőt, ő mégis Beatricét választotta, ezt az ízig-vérig életteli, izgalmas és érzelmes nőt. Igaz, akkor még nem is tudta, hogy olyan állam, melyet Tripiconnak hívnak, egyáltalán létezhet a földkerekségen... Elvarázsolta a Ponti lány, és követte őt a szigetre. Tizenhét év telt el azóta, és még négy és fél év kell ahhoz, hogy a hercegség trónjára új nagyherceg ülhessen, aki történetesen Silvio fia is.

– Apád halála óta minden a feje tetejére állt, ezt is nagyon jól tudom – mondta csöndes, nyugodt hangon a férfi, miközben visszaállította a szétpakolt csomagokat a helyükre. Gondosan eligazgatta, és felvett

párat közülük, megkezdve a kipakolást a palotából.

Toma-Giovanni Ponti, Tripicon sokadik nagyhercegének elhunytá óta valóban minden nagyon rosszul alakult a kis birodalomban. Két lánya volt: Larissa az idősebb, Beatrice a fiatalabb. Mikor a nagyherceg meghalt, a nővér került kormányzói hivatalba, lévén apai ágon öröklődött a trón, de nőt még nem ültettek rá azelőtt, erre nem volt rá törvény vagy jogszabály. Beatrice saját hercegnői valóságában maradt meg, de azért neki is jócskán akadt dolga, hiszen az országot a legmélyebb szegénységből kellett feltámasztani. A kincstár kongott az ürességtől, a nép – aki még a szigetekeken maradt – alig bírt megélni, a be-betérő turisták és önmaguk fenntartása segítette csak őket a mindennapok túlélésében. Leginkább azzal, hogy ezek a turisták többnyire Minorison, a főszigeten ragadtak.